

A pesar de les prediccions i de les opinions catastrofistes de molts suposats cinèfils que confonen els seus desitjos amb la realitat, actualment la indústria de Hollywood segueix gaudint d'una salut excel·lent, la qual cosa vol dir que segueix fabricant a un ritme enviable i en quantitats més o menys importants pel·lícules trepidants o divertides o entretingudes, i fins i tot, encara que a alguns els provoqui urticària, pel·lícules intel·ligents i honestament emotives.

Si Hollywood gaudeix de bona salut és principalment perquè el talent, allà, ja és gairebé industrial, ja ve més o menys en sèrie. No vull dir, amb això, que de Hollywood no en surtin, de tant en tant, pel·lícules abominables, grises o avorrides, banals, reiteratives, imbècils, fins i tot mal fetes, amb poc ofici i sense cap gràcia. Evidentment que en surten: moltes, massa... Percentualment, però, no són més que les que surten del cinema francès, o del cinema espanyol (gens fiable, un desert, si descomptem les més que conegudes excepcions, i encara).

Un fet que demostra de manera evident la tan fantàstica salut de què gaudeix Hollywood és aquesta nova generació d'actors i directors comedians que des de fa poc més o menys una dècada assalten cada temporada els cines aconseguint el favor unànim del públic i enduent-se sucoses recaptacions. És una generació encapçalada per quatre noms: Ben Stiller (el més complet: a més d'actor és també director), Owen Wilson (el més prestigiós, sobretot perquè és un dels actors emblemàtics de Wes Anderson), Vince Vaughn (el més versàtil, capaç de moure's amb la mateixa comoditat abrupte en un thriller com en una comèdia frenètica o sentimental), i Will Ferrell (potser el més taquiller, també conegut per haver treballat amb directors de qualitat, i també descaradament polifacètic).

Naturalment, entre les ja moltes pel·lícules que han creat aquesta colla de comedians no hi ha res que permeti de comparar-los ni a l'ombra de Billy Wilder o de Frank Capra, però una cosa és que Hollywood gaudeixi de bona salut i un altre que sigui un miracle, com ho fou durant les dècades dels anys 30, 40 i 50. Amb tot, és injust regatejar-los que ja ens han donat un bon grapat de pel·lícules, desenfrenades però amb un regust amable de clàssic molt sòlid, pel·lícules salvatges i simpàtiques en què l'humor gruixut, tanmateix, es barreja amb la

subtileza, la finor, la descripció lúcida i mordaç de costums, i fins i tot amb l'atrevida o enginyosa cita cinèfila.

Fotorodatge de *Meet the Parents*

Entre les pel·lícules més destacables que han sortit d'aquesta colla, que a més són amics i col·laboren molt sovint, hi ha: *Zoolander*, una bogeria que combina l'ambient del món de la moda amb el món de l'espionatge sofisticat de James Bond, dirigida per Ben Stiller i protagonitzada per ell mateix i per Owen Wilson; *Wedding Crashers* (traduïda amb el mal gust o la malaptesa habituals dels traductors espanyols per *De boda en boda*), protagonitzada pel trio Wilson, Vaughn i Ferrell, que és una bretolada endimoniadament sana i divertida, d'esperit vitalista i emocionant; i *Meet the Parents*, de Jay Roach, amb Ben Stiller fent de gendre cohibit davant del seu sogre (un ex-agent de la CIA) interpretat per Robert de Niro.

Certament, cap d'aquests actors i directors no han heretat el geni dels més grans comedians del Hollywood passat, ni està previst ni s'intueix que un dia es puguin treure de la màniga alguna obra que sigui vagament comparable a les obres mestres de Billy Wilder o de Howard Hawks. Ara bé, el que donen als seus fidels espectadors és més que suficient: comèdies que saben combinar a la perfecció l'exercici saludable de les neurones i la banalitat gustosa de les crispetes. Amb tants pedants reconsagrats com circulen, la veritat és que hi ha moments en què no es pot demanar massa més. ■